

samlende Marketal havde stemt for Sagen. Heller ikke det vilde Lagtinget gaa ind paa, da det fandt, at det vilde gøre det vanskeligt at komme til en Beslutning paa Grandestævne, og Lagtinget fastholdt det Forslag, der nu findes i Regeringens Lovforslag. Amtmanden gjorde imidlertid, da han indsendte Sagen, et nyt Forsøg for at faa det ordnet saaledes, at man ikke blot lod Marketallet eller Hartkornet være det afgørende, men ogsaa lod Personerne faa nogen Indflydelse, og Ministeriet erkendte i Motiverne til det Lovforslag, der blev forelagt Landstinget, at det i og for sig vilde være det retfærdige, men mente dog, at man nu kunde slaa sig til Taals med Lagtingets Affattelse, stont den naturligvis i visse Tilfælde kunde føre til Uretfærdighed. Efter den Affattelse, som altsaa Lagtinget tidligere har givet disse Bestemmelser i § 7, er Forholdet det, at der ved Afgørelsen af vedkommende Sager alene skal tages Hensyn til Marketallet eller Hartkornet, og at alle de mindre Andelskøbere, der ere interesserede i en Sag, i Virkeligheden slet ingen Ret kunne faa overfor en enkelt eller et Par enkelte større Andelskøbere. Det er jo saa stridende imod de Forestillinger, vi pleje at gaa ud fra her, at Stillet ikke har ment vi burde gaa ind derpaa. Vi have fremsat adskillige Forslag, men ere tilsidst komne til det Resultat, at man mulig gjorde bedst Ret og Skel til alle Sider ved paa en Gang at fordr, at der skulde være Flertal af de mødte, i Sagen interesserede, Personer og Flertal af det repræsenterede Marketal, da man derved vilde forhindre, at de store Ejendomsbesiddere f. Eks. paatvang de mindre Andelskøbere en bestemt Brug af deres Lodder, og samtidig vilde forhindre, at de mindre Andelskøbere ved at møde maadstærke paatvang de større Besiddere deres Betragtning. Vi have ment at kunne blive staaende ved dette som en efter Omstændighederne retfærdig Afgørelse. Vi saa jo meget godt, at der kan være den Vanskelighed derved, at det undertiden kan blive svært at opnaa en Afgørelse paa Grandestævne, men vi have ikke kunnet trøste os med Lagtingets Betragtning, at det vigtigste er at faa en Afgørelse, og at, da der meget ofte er Strid mellem de smaa og de store Andelskøbere, gaar det ikke an at lade de smaa have Indflydelse, hvortil man maa overlade Afgørelsen til de store. Vi have ment, at ved at stille Sagen som her foreslaaet, have vi gjort det muligt, at man i Mindelighed vil kunne træffe en Overenskomst. Ingen af Parterne vil kunne tvinge sin Villie igennem, men de vilde blive nødte til at gaa en

mindelig Vej. Maaſte vilde dog nogen af os have næret Betænkſelighed ved dette Forſlag, hvis der ikke i Forvejen i den gældende Lovgivning fandtes en hel Række Bestemmelser om mange af de vigtigſte Forhold, hvorom der en Gang er truffet en Ordning, ſom vil vedblive at ſtaa ved Magt ogſaa efter dette Forſlag, idet der udtrykkelig i Vædringsforſlaget er ſat den Beſtemmelse, at, hvor ikke anderledes i Lovgivningen er ſaſſat, der ſkal man gaa frem, ſom nu foreſlaaet. Sdet vi ſaaledes ere komne til i § 7 ogſaa at give Perſonerne nogen Indflydelse ved diſſe Sagers Afgørelſe, have vi tillige maattet foretage nogle Forandringer i § 6. I § 6 har Miniſteriet foreſlaaet, at Brugerne uden videre ſkulde repræſentere alle de Ejere, hvis Lodder de bruge, med mindre Ejerne ſelv mødte eller havde givet nogen anden Fuldmagt til at møde paa deres Vegne. Denne Beſtemmelse kunde være overmaade praktiſt, naar man lod hele Aſtemningen foregaa efter Marketal, da man let kunde ſaa oplyſt, hvor ſtort Marketal en Bruger repræſentere. Naar man derimod ſkal lade Perſonerne ſaa nogen Indflydelse, ſaa vil det tit være meget vanskeligt at ſaa oplyſt, hvor mange Ejere en Bruger repræſentere, og vi have derfor ment ikke at kunne gaa anden Vej end at lade det være Ejerne, der ſtemte. De kunne ſaa give Fuldmagt til hvem de vilde, ogſaa til Brugeren, men der maa være udtrykkelig ſkriftlig Fuldmagt fra Ejerne til vedkommende Bruger, for at han kan møde paa deres Vegne; ſaa vil der aldrig komme den Vanskelighed, at man ikke veed, hvem der er repræſenteret. Saaledes ſom Vædringsforſlaget under Nr. 3 imidlertid er ſaſſat, kan det gerne være, at det ikke er ganſte tydeligt; jeg er, efter at Udvalget har afluſtet ſine Forhandlinger, bleven opmærksom paa, at man muligvis burde give det en noget anden Affattelse, og jeg ſkal formulere det til 3dje Behandling. Dette har været Flertallets Standpunkt. Ved Vædringsforſlag under Nr. 5 har Udvalget været enigt; det gaar ud paa at tilføje et Stykke, ſom findes i Lagtingets oprindelige Forſlag, og ſom ſaſſætter Straf for de anſatte Tilhynsmænd for forſætlig Undladeſe af den dem paahvilende Anmeldelſespligt. Det er et Hovedformaal for denne Lov at ſaa de Vedtægter, der tages paa Grandestævne, overholdte, og derfor har Lagtinget lagt Vægt paa denne Beſtemmelse. Man har ment, at det vilde være henſigtsmæſſigt paa denne Maade at fremtvinge, at Vedtægterne bleve overholdte, og man har navnlig ment, at det vilde være en Lettelſe